

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

gruppering af varenumrene. Ønskerne drejer sig dels om at lægge visse varenumre sammen, dels om at splitte visse varenumre ad. Det første har den virkning, at det er mere overskueligt at indsatte store samlede varenumre i handelsaftalerne, og at det giver importørerne større dispositionsfrihed. Det modsatte, en yderligere opdeling af numrene, har den gode virkning, at man har lettere ved at pille varegrupper ud og give større importfrihed for dem. Vi er i gang med begge dele i handelsministeriet, og i varedirektoratet har der været forhandlet med erhvervsorganisationerne, og der er udarbejdet forskellige udkast til forslag, som i øjeblikket ligger i erhvervsorganisationerne, i Industrirådet, i Grosserer-Societetet og i Provinshandelskammeret. Der er ikke svaret endnu, hvilket jo ikke kan være min skyld; vi har rykket for svar, og det er mit indtryk, at det snart kommer, så at vi forhåbentlig inden længe kan nå frem til en løsning af disse problemer, idet vi meget gerne vil efterkomme de opfordringer, man fra konservativ side har rettet til os.

Det ærede medlem omtalte med nogen ironi, at jeg tidligere under debatterne havde fremhævet, at hvis man gav fri import på bløde valutaer, men ikke på hårde, var det at diskriminere, og nu kunne jeg se, at man virkelig kunne diskriminere. Ja, lad os nu se det først, ærede medlem, det er det, der skal forhandles om i Paris, det er dør, det skal afgøres.

Tilslidst var det ærede medlem hr. Aksel Møller inde på beskæftigelsesproblemet og pengepolitikken. Det ærede medlem søgte her at bagatellisere beskæftigelsesproblemet; han nævnte, at vi endnu i 1948 havde haft overbeskæftigelse. Det er muligt, vi har haft det i 1948, men vi har det i hvert tilfælde ikke mere. Det ærede medlem henviste til, at de arbejdsløshedstal, vi har i år, kun er ganske lidt større end dem, vi havde i fjor. Jeg skal indrømme, at stigningen ikke er så forfærdelig stor, især ikke når man tager de arbejdsløshedstal, det ærede medlem opererede med, nemlig tallene for udgangen af september måned. De tal, vi konstaterede i udgangen af september måned, viste netop den mindste forskel fra tallene i fjor. For alle andre måneders vedkommende var forskellen betydelig større. Vi har haft måneder i 1949, hvor arbejdsløsheden har været mere end halvdanden gang så stor som i 1948. Jeg indrømmer fuldt og helt, at vi ikke er inde i nogen katastrofal beskæftigelsessituation.

Der har været beskæftiget ligeså mange mennesker i dansk industri, håndværk og landbrug i år, som der var i fjor, og måske de fleste hænder, der nogensinde har været beskæftiget i dansk erhverv. Vi befinder os stadig i en periode med høj beskæftigelse. Men ikke desto mindre er det en kendsgerning, at tendensen til arbejdsløshed er stigende. Det er denne tendens, vi har påpeget, og det er denne tendens, regeringen har ønsket at gribe ind overfor i tide.

Det ønsker man ikke fra konservativ side. Det kom frem i forskellige bemærkninger af det ærede medlems tale her i dag, og vi har hørt det mange steder tidligere, at man fra konservativ side har en tyrkeretro på en bestemt pengepolitik og en bestemt beskæftigelsespolitik, som skulle kunne løse vore økonomiske problemer. Den politik, man fra konservativ side vil føre frem, er den gamle, dogmatiske restriktive, alle andre steder, af alle andre partier og af alle andre lande forlængst opgivne pengepolitik, som går ud på, at regeringen og centralbanken skal indskrænke kreditterne, gøre rentesatserne høje, skal sørge for, at de private banker ikke har penge nok, men må gå ind i kreditnægtelser og ad den vej fremtvinge en nedgang i investeringerne ikke alene i byggeriets, men også i industriens investeringer. Derved ville man få en vis arbejdsløshed, som så igen efter den konservative katekismus skulle indvirke på lønniveauet, der skulle sænkes, og derved skulle omkostningsniveauet blive lavere. Dette er den gamle recept. Jeg tror, at den er ligeså ubrugelig i dag, som den er gammel. For det første vil den næppe virke efter sin hensigt. Jeg er slet ikke sikker på, at et højere renteniveau ville få de virkninger på investeringerne, som man forestiller sig fra konservativ side. Industrien er i stor udstrækning selvforsynende med kredit og er ikke særlig påvirket af det almindelige renteniveau, og for byggeriet ville der straks blive rejst krav om yderligere statsstøtte, og så var man lige vidt.

Det betyder ikke, at jeg ikke tillægger renteniveauet stor betydning, men jeg er ikke sikker på, at mekanismen virker, som de konservative forestiller sig. Den vil måske nok fremkalde en vis arbejdsløshed, men så går det næste skridt i den konservative tankegang ud på, at denne arbejdsløshed skulle medføre lønsenkning. Hvorfor egentlig det? I 30'erne havde man en betydelig arbejdsløshed, uden at det medførte lønsenkning, tværtimod havde arbejderne i dette land i 30'erne den højeste realløn, de nogensinde har haft.